

Já Tě ponesu

Bylo nám dobře
na letním slunci se hřát,
radostně pracovat,
a vesele se smát.

Na vrcholcích štěstí
stanuli jsme mnohokrát.
A vůbec nevnímali,
že pomalu se plíží
podzimní chlad.

Tak tichounce, tiše,
krátí se den.
A najednou -
je tu podzim!
Ach, letní dny,
ty uletí jako sen!

Mlhy jako balvany
válí se po polích.
Sluníčko neumí
proklubat se z nich.

Podzimní chlad
zalézá pod kůži.
Nohy jsou těžké,
špatně se dýchá,
klouby bolí.

Však přece musím jít.
Tam dolů, do údolí.
Temného údolí.
Údolí stínu a smrti.

Sestupuji pomalu
a vážím každý krok.

„Pane můj,
podrž mě, ať neupadnu!“
Volám v úzkosti.

Jak ozvěna se vrací
v duši moji:
„Pevně se o mě opři!
Neboj se!
Vytrvej!“

Já ponesu tě,
až do starosti.
Já sám tě ponesu
až do šedin.

Já přenesu tě
přes údolí stínu smrti.
Jsem Tvůj Stvořitel.
Jsem Tvůj Bůh,
Otec i Spasitel.

Jen mi důvěřuj!“

*Až i do starosti já sám, nýbrž až do šedin já ponesu;
já jsem vás učinil, a já nositi budu, já, pravím,
ponesu a vysvobodím. Izajáš 46:4*